

บันทึก

เรื่อง จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ขอนับเวลาราชการติดต่อกัน

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๖๘๖๕/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๒ แจ้งมาว่า ตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ส่งบันทึกความเห็นเรื่องจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ขอนับเวลาราชการติดต่อกันไปว่า

(๑) การบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการสำหรับผู้รับราชการอยู่แล้ว เพื่อให้ได้สิทธิในการนับเวลาราชการติดต่อกัน จะต้องบอกเลิกภายในระยะเวลา ๑๒๐ วัน ไม่ว่าจะ มีบำนาญคืนด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อผู้ใดไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ผู้นั้นก็ย่อมขาดสิทธิ กรณียของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ได้มีหนังสือขอบอกเลิกรับบำนาญเมื่อพ้น กำหนด ๑๒๐ วันนับแต่วันที่กฎหมายใช้บังคับ การบอกเลิกจึงไม่มีผล

(๒) สำหรับนายทหารที่มียศจอมพลซึ่งกฎหมายว่าด้วยยศทหารบัญญัติให้รับ ราชการได้จนตลอดชีวิต อาจมีกรณีที่ต้องนับเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนกัน เช่น บำนาญตกทอด ฉะนั้น ถ้าประสงค์จะรับประโยชน์จากการนับเวลาราชการติดต่อกันก็ต้องใช้ สิทธิบอกเลิกรับบำนาญตามวิธีการและกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ สำหรับจอมพล ผิน ชุณหะวัณ เมื่อไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญภายในระยะเวลาที่ กฎหมายกำหนดสิทธิการบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาติดต่อกันจึงเป็นอันหมดไปนั้น

ต่อมากระทรวงกลาโหมรายงานว่า จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ได้ร้องเรียนขอให้ นำ เรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ใจความของการร้องเรียนมีว่า

๑. จอมพล ผิน ชุณหะวัณ มิได้ปฏิบัติผิดกฎหมายแต่ประการใด เพราะ พระราชบัญญัติยศทหาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้บัญญัติให้นายทหารที่มียศจอมพลรับ ราชการจนตลอดชีวิต จอมพล ผิน ชุณหะวัณ จึงไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ

๒. ภายหลังที่พระราชบัญญัติยศทหาร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๑ ใช้บังคับ จอม พล ผิน ชุณหะวัณ ได้บอกเลิกรับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แต่ก็ไม่สามารถบอกเลิกได้ เพราะเกินกำหนดเวลา ๑๒๐ วันแล้ว

๓. จอมพล ผิน ชุณหะวัณ อ้างว่า ถ้านับเวลาราชการติดต่อกันแล้วจะรวมเวลาได้ ๕๐ ปีเศษ แต่ถ้าถือตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความแล้ว เวลาราชการจะเหลือเพียง ๑๐ ปี เศษเท่านั้น

นายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ส่งคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอ ความเห็น เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาการร้องเรียนของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ แล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๑. สำหรับปัญหาข้อโต้แย้งของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ที่ว่าพระราชบัญญัติศทหาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้บัญญัติให้นายทหารที่มียศจอมพลรับราชการจนตลอดชีวิต จอมพล ผิน ชุณหะวัณ จึงไม่มีสิทธิได้รับบำนาญนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าเป็นที่ควรพระราชบัญญัติศทหาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๗ ไม่ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้ในที่ใดว่านายทหารที่มียศจอมพลไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งได้บัญญัติให้ผู้ประสงค์ขอนับเวลาราชการติดต่อกันบอกเลิกรับบำนาญภายในหนึ่งร้อยสี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติใช้บังคับ เมื่อจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการให้ถูกต้อง จึงเป็นเรื่องความเข้าใจผิดของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ เอง ฉะนั้นเมื่อพระราชบัญญัติศทหาร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๑ ไม่มีบทบัญญัติให้นายทหารที่มียศจอมพลรับราชการจนตลอดชีวิต และไม่ได้กล่าวถึงการบอกเลิกรับบำนาญเพื่อบำเหน็จราชการติดต่อกันสำหรับนายทหารที่มียศจอมพลไว้เป็นพิเศษ การบอกเลิกรับบำนาญก็ต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๑^๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ จอมพล ผิน ชุณหะวัณ จึงไม่มีสิทธิที่จะขอนับเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จติดต่อกัน เพราะระยะเวลาที่กฎหมายอนุญาตให้บอกเลิกรับบำนาญได้ล่วงเลยมานานแล้ว

๒. นอกจากนี้พึงระลึกว่าพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ นั้นก็ได้บัญญัติขึ้นเพื่อประโยชน์ในการให้บำนาญปกติข้าราชการเท่านั้น แต่ยังให้ประโยชน์แก่ภริยาหรือสามี บุตร และบิดามารดา ด้วยวิธีการให้บำนาญตกทอดอีกด้วย และการคำนวณบำนาญตกทอดนั้นกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการก็ได้บัญญัติให้คำนวณจากบำนาญปกติ

๓. สำหรับข้ออ้างของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ที่ว่า ถ้านับเวลาราชการติดต่อกันแล้วจะรวมเวลาได้ ๕๐ ปีเศษ แต่ถ้าถือตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความแล้วเวลาจะเหลือเพียง ๑๐ ปีเศษเท่านั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ความเข้าใจดังกล่าวนี้ยังคลาดเคลื่อนอยู่ การที่จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ไม่มีสิทธิบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการนั้น มีผลแต่เพียงว่า ในการคำนวณบำนาญของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ นั้นจะต้องคำนวณบำนาญเป็นสองตอน คือ ตอนแรกคำนวณจากระยะเวลาตั้งแต่เริ่มแรกเข้ารับราชการจนถึงวันออกจากราชการครั้งแรก และตอนหลังคำนวณจากระยะเวลาตั้งแต่เริ่มกลับเข้ารับราชการใหม่จนถึงวันออกจากราชการครั้งสุดท้าย แล้วเอามารวมกัน ไม่ได้หมายความว่า คำนวณบำนาญให้จอมพล ผิน ชุณหะวัณ เฉพาะ

^๑ มาตรา ๑๑ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ สำหรับผู้ที่ได้กลับเข้ารับราชการใหม่ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยสี่สิบวัน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

ระยะเวลาราชการต่อไปนี้เท่านั้น

(ลงชื่อ) เสกส บุนยัยฐิติ

(นายเสกส บุนยัยฐิติ)

รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

รักษาราชการแทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๐๓